74

Orfeus

i

Orfeus(Naumann)

Orpheus. i „Orpheus og Eyridice."

(Ouverture. = 1ste Scene. = 2te Scene. tacet.) (Slutning af 2te Scene „Dans.")
(Kor)

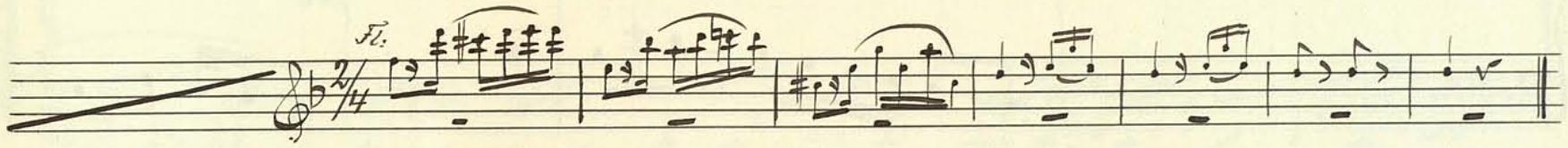

3te Scene. (Orf. med udslaget Haar og sin Lire i Haanden, kommer ganske betaget og af Smerte ild, og gaar de Offrende forbi uden at beive dem vaer.)

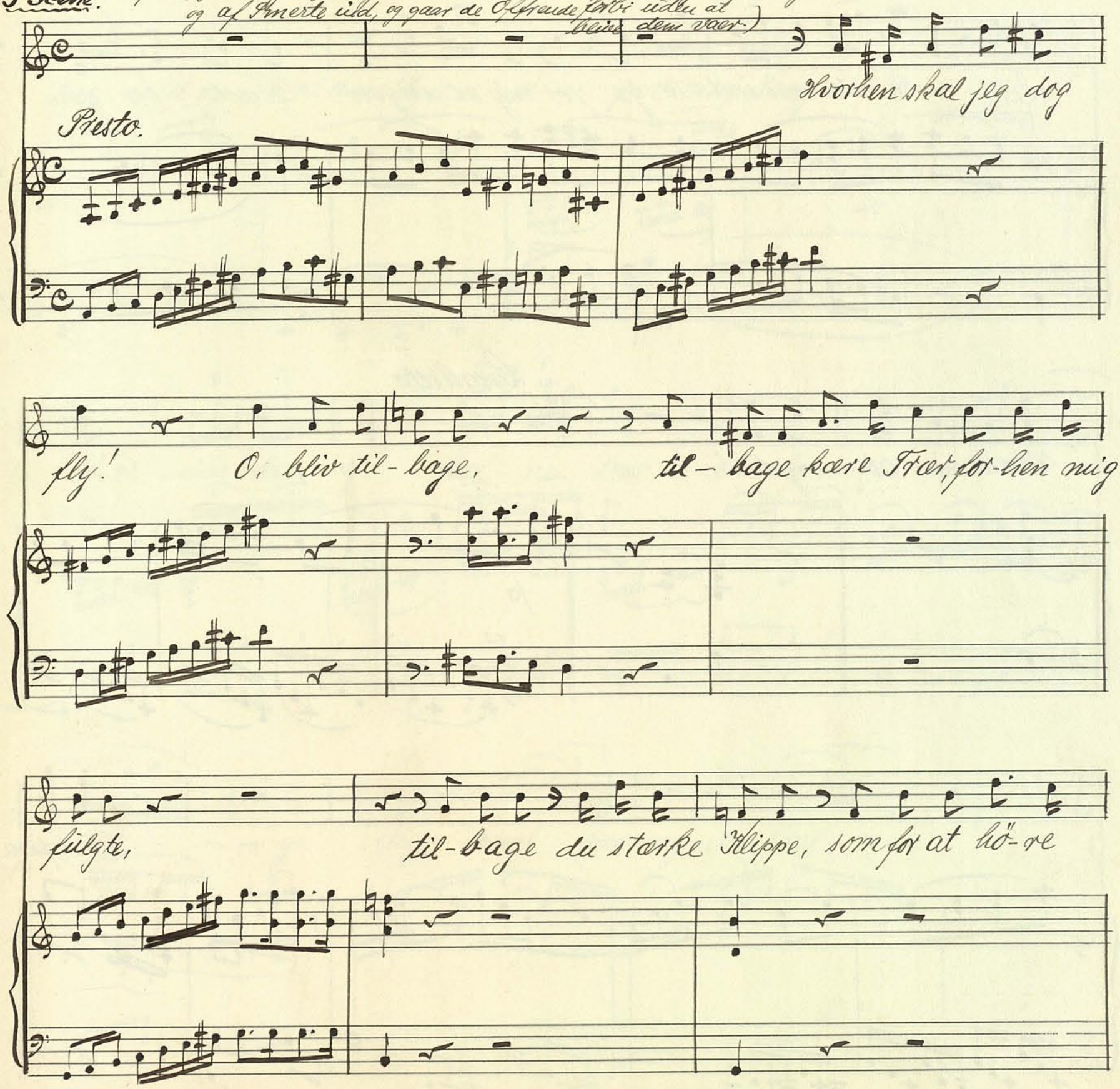
Hvorhen skal jeg dog

fly! O, bliv til-bage, til-bage kære Trær, for-hen mig
fulgte, til-bage du stærke Klippe, som for at hö-re

Adagio.

mig af Jordens Skød dig rev.

Jeg Harpen ej kan

pia

röre, ej E-der mer ind-ta-ge, for mig er ingen Glæde, in-gen

Larghetto.

Glæde mer at nyde!

obo.

p.

V.I.

Rind paa

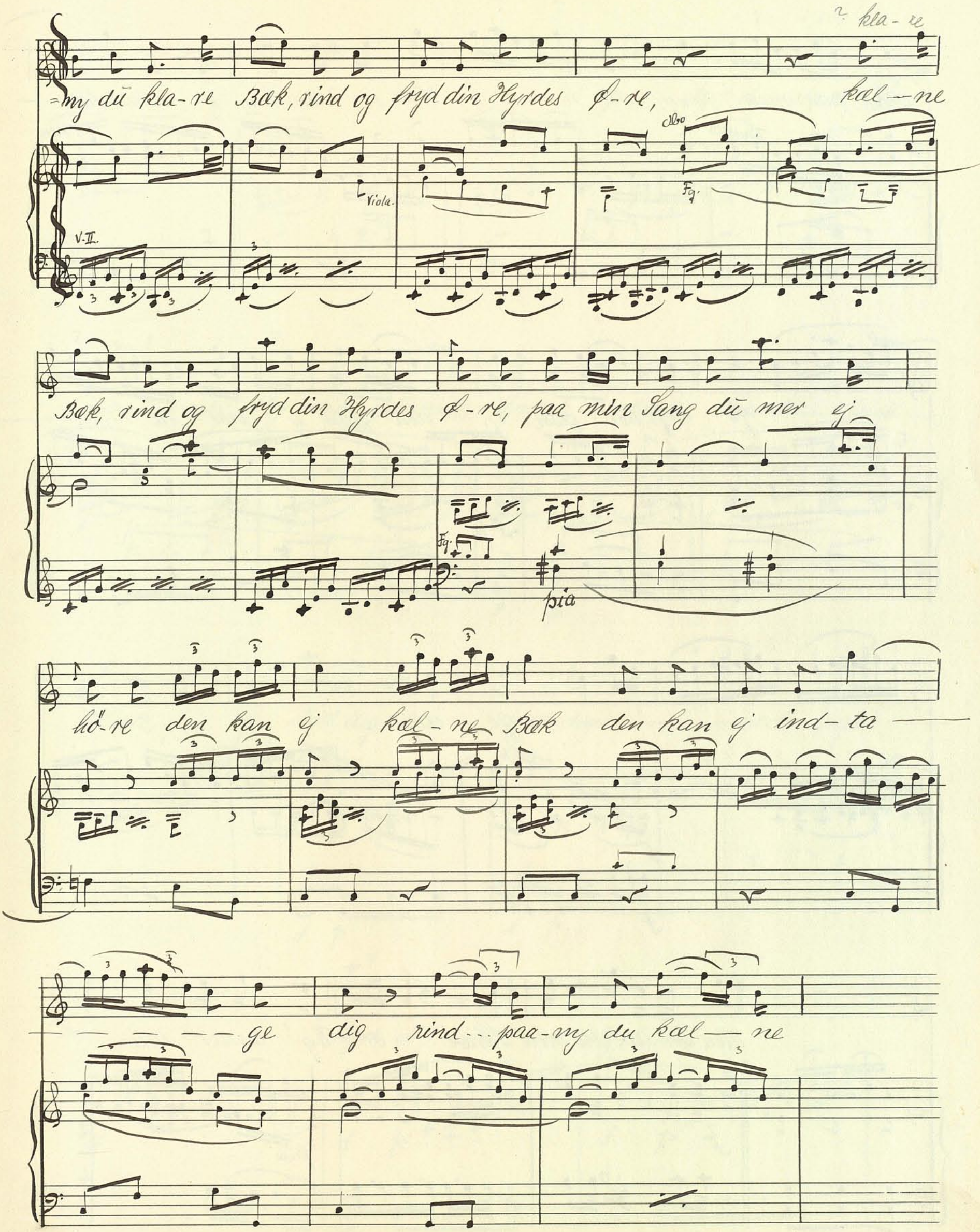
2. kla-re
=my du kla-re Bæk, rind og fryd din Hyrdes Ø-re, kæl-ne
Viola.
Abo
Fg.
V.II.
Bæk, rind og fryd din Hyrdes Ø-re, paa min Sang du mer ej
Fg.
pia
hö-re den kan ej kæl-ne Bæk den kan ej ind-ta-
-ge dig rind... paa-ny du kæl-ne

Bak, paa min Sang, dū mer ej hö-re, den kan ej ind-ta —

— ge dig, hör den ej, den kan ej ind-ta —

Fl.

V.I.

f p.

— — — — — — ge dig.

Vcl.

Fl.

f

f

Men der-som dū med Skrack o Eg! anser min

Fl.

f

pia

2 ned

Smerte, lag Saaret i mit Hjerte og styrt dig styrt paa

Fl.

Fg.

mig. Se Eg min grumme Smerte, lag Saaret i mit

Hjerte, og styrt dig, styrt dig ned paa

VI

mig, styrt dig, styrt dig

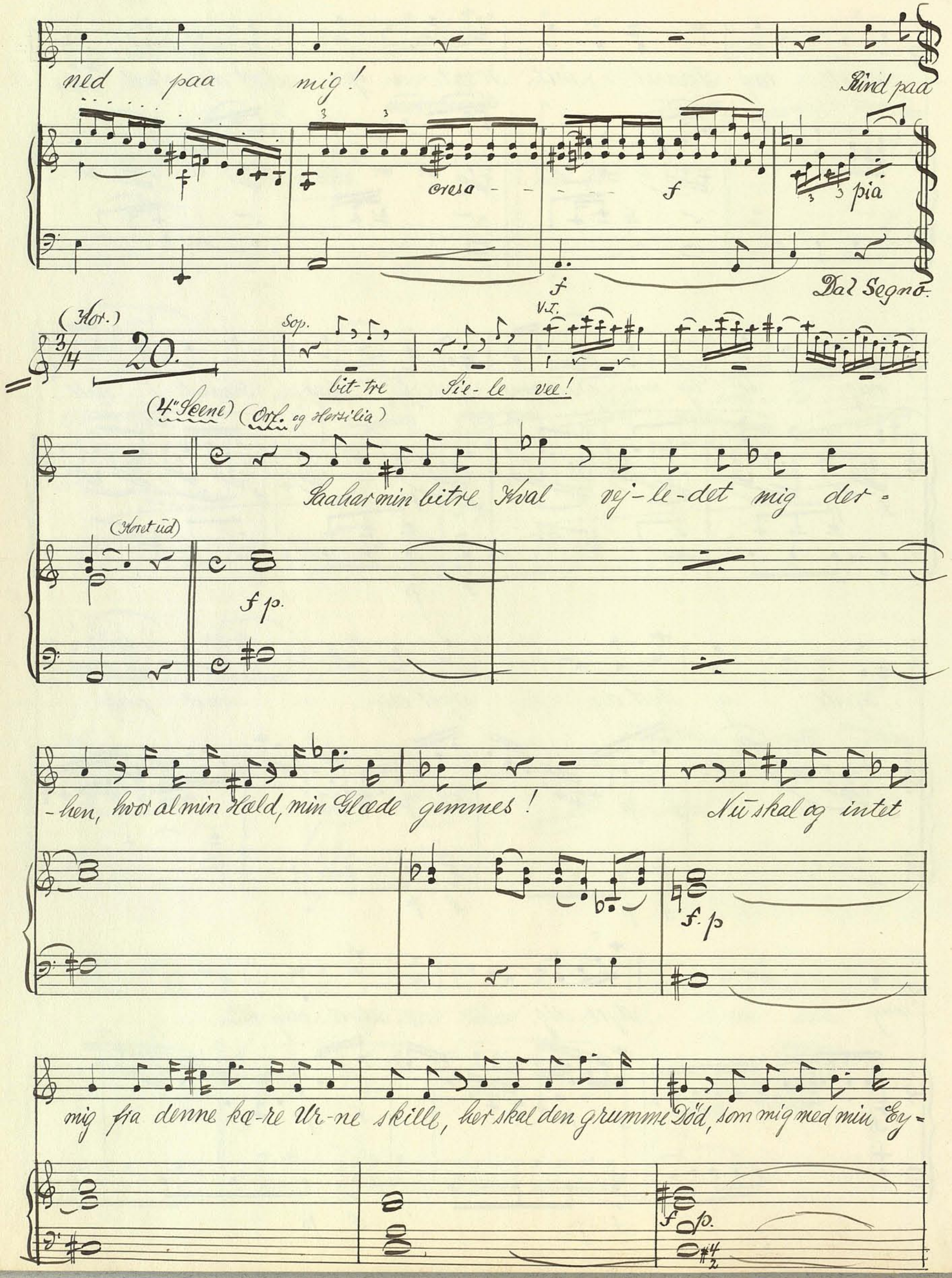
ned paa mig!
Rind paa
cresc
f
pia
f
Dal Segno.
(Kor.)
3/4
20.
Sop.
V.I.
bit-tre Sie-le vee!
(4" Scene) (Orf. og Horsilia)
Saahar min bitre Kval vej-le-det mig der-
(Koret ud)
f p.
-hen, hvor al min Hæld, min Glæde gemmes!
Nu skal og intet
f. p
mig fra denne kæ-re Ur-ne skille, her skal den grumme Död, som mig med min Ey-
f p.

Hersilia

-ri-di-ce al Vellyst har be-rövet, nedsænkt i Kummer finde! Ak

f

Orp.

Orpheus! Skal da din knuste Barm for Glædenstedse findes lukket? Hvis Röst er

con moto. (Hers. nærmer sig)

det? En hellig Gysen rörer mig, er det min Elsktes Stemme?

f p

f con moto

O nej-! For-færdelse! at tage Slangens

Hvislen for Natter-galens kæl-ne Toner. Lad af Her=

fp. f

-si-li-a, lad af mig at for-föl-ge, kan end og denne dy-re-bare

(Hers.)

Grav, mig for din Kærlighed da ej et Fristed blive? Miskend mig ej, o elskte

Ven! jeg Saaret læge vil, men ej oprive, for-meen mig ikke Vej-en til et

(Ofp.)

Hjerte, jeg har saa lieftig, saa bestandig elsket. O ti Her – si-li-a, ti med en

Kærlighed, som blandt de haarde Pinsler mig Guderne be-stemte, er end for mig den

f

(Hersilia)

grumeste!

og til-be — der dig-, jeg

Allegro.

sfz

el sker, jeg el-sker og til-be — der dig! Du

tru

(Ofp.)

pia sfz pia.

f

el — sker mig! O grùm — me Smer-te, o

pia f pia pia

grùm-me Smer-te, dit Had var stör — re,

f p f pia

stör-re Held for mig, dit Had, dit Had, var

pia sfz p

sfz

(Hels.)

stör-re Held for mig! Vee, vee den, min Kær — lig —

f f p

f pia

-hed for — — ag — ter! Min Haand har Dö-den ham be=

f pia

(Orp.)

redt. Det frygtes ej, man ef-ter — trag-ter, nej;

f

dræb mig, dræb mig, det er Med-li — den-hed..!

f p f p. f

p.

Dræb mig, dræb mig, det er Med — li — den —

f p f p

p f p

H. Vee, den, min Kærlighed for-ag-ter; min Haand har Döden ham be-

O. hed! Det frygtes ej man ef-ter-tragter.

redt. Vee - - - - - den, vee - - - - -

Dræb mig, det er Medliden-hed! det frygtes ej, man ef - ter =

-den, vee den, min Kærlighed for-agter, min Haand har Döden, har

-tragter det frygtes ej, man ef-ter-trag - ter. Dræb mig, dræb mig, det

H. Dö"-den ham be-redt, min Haand ---, min Haand har Dö"-den ham be —

O er Med-li-den-hed! Drab --- mig, drab mig, det

f pia sf p

f p f p

H. redt, min Haand har Dö"-den ham be-redt! Ve den ---, vee den, min

O. er ------ Med — li — den-hed! Drab ... mig,

f f f p

H. Kor-lig-hed for — ag-ter; min Haand har Dö"den ham be-redt, min Haand har

O drab mig, det er ..... Med — li — den-hed!

f p p f

pf

pf

H. Dö"— den ham be- redt, har Dö"- den, Dö"- den ham be— redt!

O. det er Med- li- den- hed! det er Med- li- den — hed!

f

(Under Ritornellen gaar hun bort i største Forbittrelse.)

H.
O.

5te Scene. (Orf. alene.)

Adagio.

Ey- ri- di- ce! Ey- ri- di- ce! mit Liv, min Vellyst og min

Glæde! Til-be-de-de Ey- ri- di- ce! Ak, hvis din Gejst end om mig svæver, saa

pia

ten:

se hvor dybt den Gift, dig rev af mine Arme, har trængt sig i mit Hjerte, og der min

Fryd, min Ro for- tærer! Hör mi- ne

VI.

rinf rinf p.

Suk, min Kla- ge som Vinden spreder för de træn- ge sig til

dig! Ak! fö — les =

pp

Ab.

=löst er al — ting ved min Smerte! Du Ek-ko =

— e — ne sy — nes rört, og mig med ynk-som svarer.

Ab.

Men du selv har fölet Elskovs Magt, saa lad og ved din Bistand

mig mit störste Ønske finde!

Larghetto espres.

Fl. Cor. Fl. Cor.

Corni

pizz

Gen-lyd af min öm-me Klage,

Viol.

pia

Fl. Cor.

Kald Ey-ri-di-ce til-bage; Lad mit

Fl. Cor.

taa - re-fyl-de Dj — e se min Sjæls, min Sjæls Til - be-de-de, se min

Sjæls... Til - be-de - de. Al den Jam-mer, al den

Fl.

f pia. pia.

Smer - te som om - spæn-der Barm og Hjer - te, al den Kval -, min Sjæl maa

fp f pia f

dö - vl.

döj - e, det - te Syn for-lin-dre-de, al den Jammer, al den

pia

Smer-te det-te Syn for-lin-dre-de! Ey-ri-di-ce! Ey-

Fl.

f

-ri-di-ce! Genlyd af min öm-me Kla-ge,

Vid.

f Fl. pia

pia Fl. Cor.

Kald Ey-ri-di-ce til-ba-ge. Lad mit

Fl. Cor.

taa-re-fyl-de Øj-e se min Sjæls, min Sjæls Til-be-de-de, se min

Gjals .. Til-be-de-de. Lad mit taa-re-fuld Øje se min

Gjals ..... Til- be-de-de, se min Gjals ... Til-be-de-

f p

Fag

f p

de.

V.II.

atempa

Ey- ri-di-ce ! Ey-

Adagio. ob. p.

Fl.

Cor.

Cor.

V.I

pia

Fg

-ri-di-ce! Hvor er du Elskede? Kom tröst din æg-te Ven som

Gu-der-ne med dig har mer end Li-vet rövet.

Men hvad For-sag-te! holder dig til-

Viol. risoluto

-bage? Fölg din Ey-ri-di-ce, ban dig i-gennem Smerten

(6te Scene.)

Vej, til Trods for Guder-ne som se din Sjæle Harm med Glæde!

tru

(Den ypperste Præst.)

Hvad Orphe-us, du vover at an-kla-ge Gu-derne, da

tru

(Orp.)

de, med-ynksom ved din Smerte kun søge at hus-vale den! Hvorledes? Paa hvad

6

(Præsten)

maade? De sende dig ved mig en kraftig Læge — dom imod den Hval, din Ro for-

6

(Orp) (Præsten)

tærer! Faar jeg da min Ey - ri-di-ce?

Letha Floden

givet, drik det, og sænk i Glemsom-hedens Sköd din Elskov og din Smerte!

Og dette Vand skal Tegn paa Guders Hedynk være? Nej Grumhed er

det, og Grumhed i en större Grad, end Döden mod mig övet. Den

röve-de mig vel mit Hjertes Afgud, al min Lyst, min Glæde, men lod min stærke

Kærlighed til-bage blive, den er min Tröst, den ikke maa, ej skal, ej kan ud=

-slettes; den skal mig over Lethe Bölger følge, og der-paa my mit Held, min Vellyst

være. Til Guders Hjælp jeg mer ej trænger; jeg skal for-ü-den dem snart

(Præst.)

Charons Færge finde. Og du har Mod igennem Dödens Nat at

(Orf.) (Præst.)

vandre? for min Ey-ri-di-ce at se, jeg alting vover, alting tvivler.

4.

ogsaa til Medynk at be-vege, at din Ey-ri-di-ce du faar til=

(Orf.)

-bage. Apollo dig sin Bistand dertil lover! O söde Haab! men kan det og op=

(Præst.)

-fyldes? Og er saa liden Fare, saa stor en Lön vel værdig? Nej, du end större Prøve

maa paa Mod og Eelskov give. Naar Mörkets Aander over-vindne e-re, en större Kamp dig fore-

(Org.) (Præst.) (Org.)

-staar. Sig snart, hvem jeg da skal be-stride? Sig selv, dit ömme Hjertes Følelser. Hvor-

-dan! mig selv forklar dig nöj-e-re!

5. for hun ved dig er over Skjæbnis

bragt, hun vende maa til-bage, og mer ej Solen se! Ej hende

se, ej trykke hende til det Hjerte, hvis Glæde, Held og Liv hun

(Præst) Allegro.

er? O grumme haarde Pröve!

19. 80.

din Mage til dit Bryst, din Mage til dit Bryst, din Ma — ge

til dit Bryst, din Ma-ge til dit Bryst!

(7" Scene) (Orf. alene)

I Guder! hvad hör-te jeg!

Hvilke Føl-elser af Haab, af ang-stelse op sti-ge i min

Barm!

Hvor skal jeg Kraefter

p

mf

faa mit længsels fulde Øj-e fra min Til-be-de-de at vende?

f p

p cresc

O maatte jeg end da den grumme Lov for-

f

f p

Adagio.

- kynde for min Ey-ri-di-ce, saa havde jeg ej hendes Ømhed at be- stride; men

ak! hvad vil, hvad maa hun tænke, naar hun sin ömme Æg-te- ven savner,

kold og lige-gyldig finder, og hvilken Tvivl vil ej Be-brejdelser af

Risoluto

hendes Mund mig blive?

Men Lönen er for stor, det vover

maa. Ey-ri-di-ce! jeg gaar.

Alt ly-der for mit Ø-re den fæle

Cer-be-rus, og Fu-ri er-nes Slange Hvislen,

V.II

men det ej skrækker mig! An-fald mig Cer-be-rus! Ud-tömmer

V.II

Fu-ri-er! paa mig kun e-ders Plager. Jeg smi-len-de mod

dem skal holde Stand, naar henrykt Øj-e kun Ey-ri-di-ce maa sku-e!

All^o con spirito.

Ned til Dö — dens

Viol.

f corni.

p.

skum-le Ste-der, fört af El — skovs

f

p.

f

p.

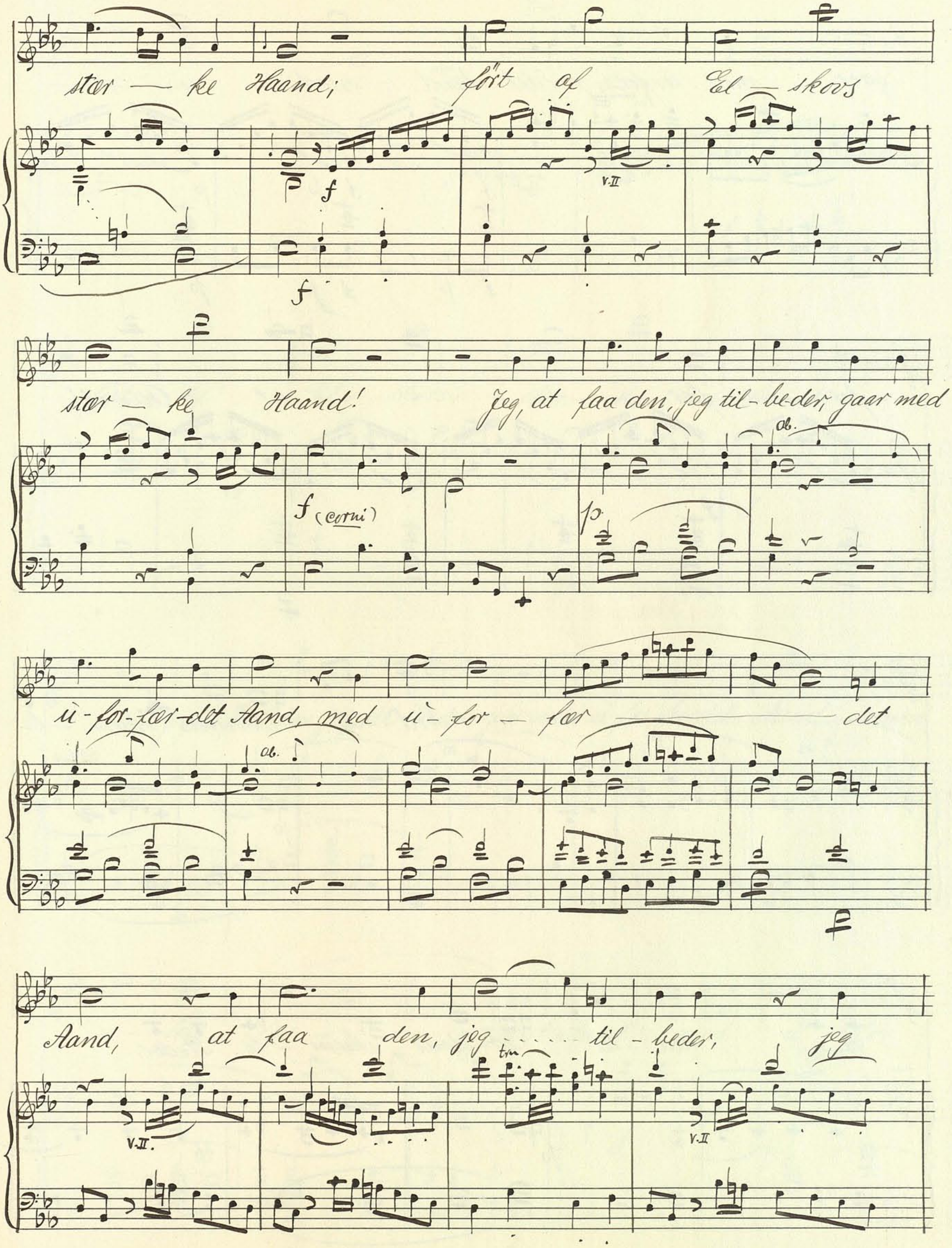
stær — ke Haand; fört af El — skovs
f
f
V.II
stær — ke Haand! Jeg, at faa den, jeg til-be-der, gaar med
f (corni)
p
ob.
ù-for-fær-det Aand, med ù-for — fær det
ob.
Aand, at faa den, jeg ..... til-beder, jeg
V.II.
V.II

gaar med ü-for-færdet Aand, med ü —

f p f p p

f p f p p.

-for — fær — — — — — — — — det Aand!

f

Ned til Dö-dens skum-le

p.

Steder, ned til Dö-dens skum-le Steder,

sfz p. sfz

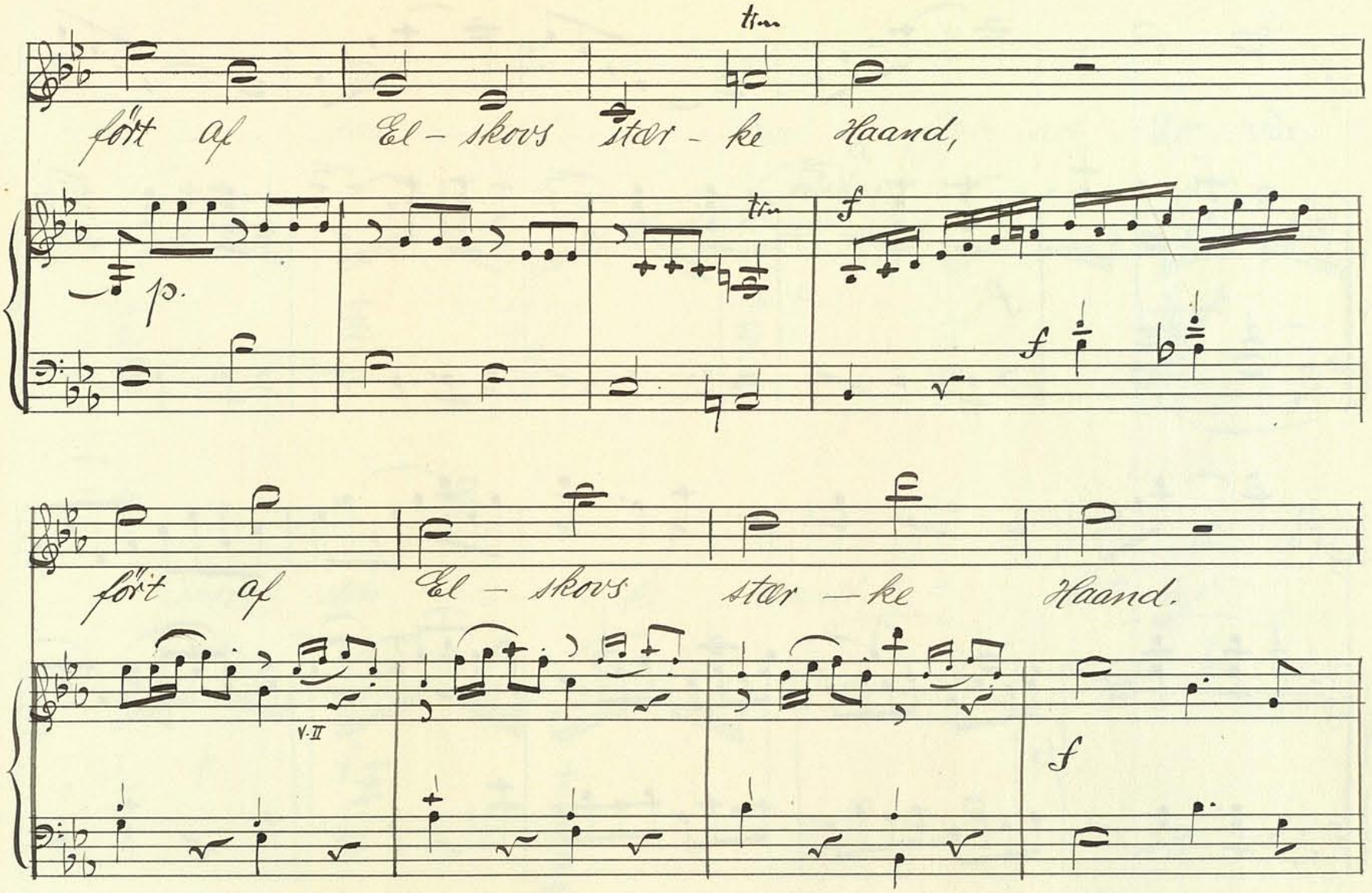
tr
fört af El-skovs stær-ke Haand,
p.
tr
f
f
fört af El-skovs stær-ke Haand.
V.II
f
Jeg at faa den jeg til-beder, gaar med u-for-færdet Aand, med
ob.
ob.
p
p.
u-for-fær-det Aand, med u-for-
f
p.

far

fr.

f

p

— — det Aand! at faa den, jeg ... til-beder, jeg

V. II

tm

gaar med ü-for-for-det Aand, med ü ——

tm

f p

f p

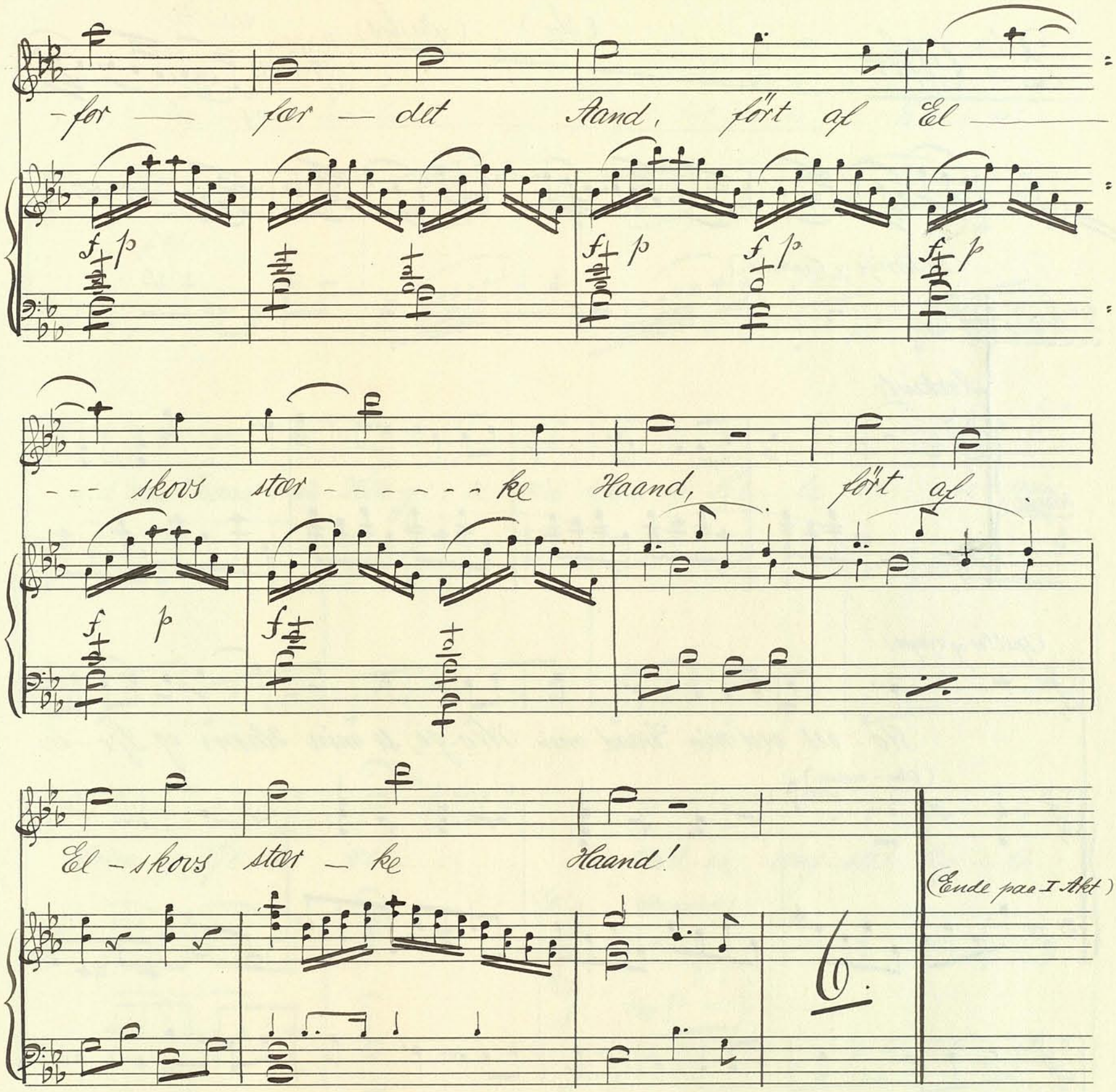
-for — fær — det Aand, fört af El —
--- skovs stær - - - - - - ke Haand, fört af
El - skovs stær - ke Haand!
(Ende paa I Akt)

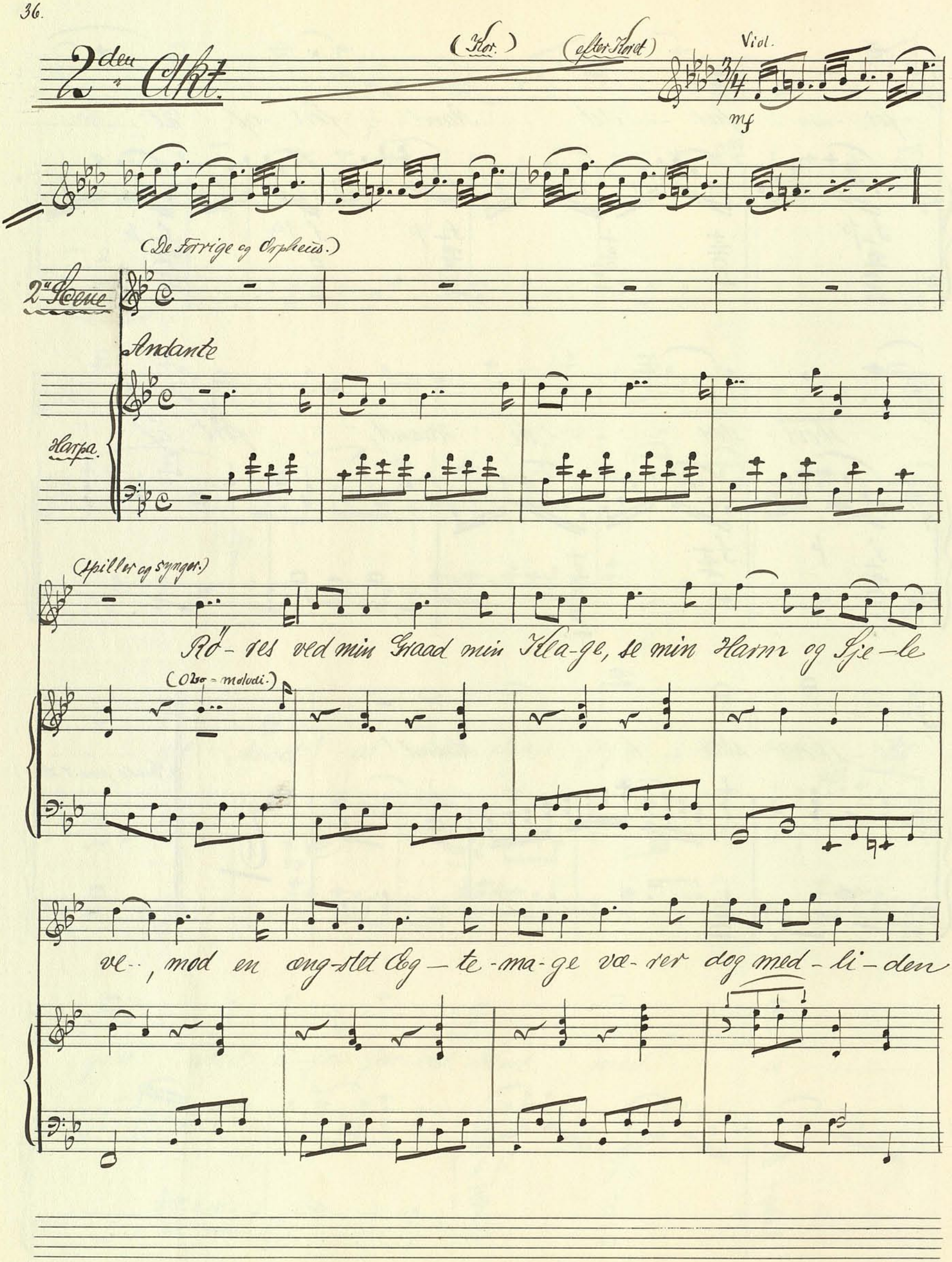
2den Akt.
(Kor.)
(efter Koret)
Viol.
mf
(De Forrige og Orpheus.)
2n Scene
Andante
Harpa.
(Spiller og synger.)
Rö-res ved min Graad min Kla-ge, se min Harm og Sje-le
(Obo-melodi.)
ve-, mod en æng-stet Æg-te-ma-ge væ-rer dog med-li-den

(Kor)

— de! Nej, nej, bort her-fra, nej, bort, bort her-fra! Rö- res

f Ork.

Harpe.

ved min Graad min Kla-ge, se min Harm og Sje-le ve-, se min

Harm og Sje-le ve . . . . . ! Mod en ang-stet Ag-te-

(Kor) (Obo-melodi)

nej!

f Harp.

ma-ge, va-rer dog med-li-den-de! Nej, nej, bort, her-fra! Se min

(Kor)

Ob.

f

Fg.

(Kor)

Harm, se min Harm og Sje-le-ve! nej, nej, bort, hær-fra! værer dog, værer

Ob. tr. f Ob Fag.

(Kor.) (Kor)

dog med-li-den-de! nej, nej! Ak se-, ak se, min Harm! bort!

Viol. p f p p. f

Allegro.

væ-rer dog med-li-den-de!

p p. (Dans.) 46.

Sop.

For-vovne-sig, For-vov-ne sig hvad tænker du, hvad tænker du, Forvovne

(Kor) 19.

Andantino

sig!

Dersom Elskov er en

(Harpe)

Brö-de, ak, saa skaan, saa skaan mig ej-; lad mig min Mis-ger-ning

bö-de in-gen el-sket har som jeg. Lad mig min Mis-ger-ning=

bö-de in-gen el-sket har som jeg, in-gen

elsket, in-gen elsket har som jeg, in-gen elsket, in-gen

Viola Fg.

el-sket har som jeg.

tvn (Kor)

Allegtto

3/8 (Kor) 27.

3e Scene Adagio. (Proserpina)

En usæd-vanlig Lyd sig

trængte til mit Ø-re, hvis Lifliglied mig heftig rörte, og med en lön-lig

Magt, jeg kunde ej mod-staa, jeg ef-ter den blev draget!

3/4

Andante

Mæg-ti-ge Be-her-sker-in-de, som selv Plu-to kun-de

bin-de, lad en höjst - - - - - - - U-lyk-ke-lig fin-de Tröst og Hjælp hos

dig-, lad en höjst - - - - - U-lyk-kelig finde Tröst og Hjælp hos

(Proserpina.) (Orf)

dig! Hvad vil, hvad ønsker du Af Mörkets Herskere at faa min egte Ven til=

-bage, min el-ske-de Ey-ri-di-ce. Hun var mig alt, jeg tænkte, hörte, saa kun

hende; hver Drift, hver Sjæle-evne af hende fik sin Virksomhed, et Smil, et Favne-

p.

tag, en Himmel var for mig! Naturens Pragt og Yndig-hed, ja indtil So-lens

Glans, ved hendes Øjnes Straaler blev for-skönnet. Ved Dö-dens

p

kolde Haand hun för-tes hid til disse Enge, og Dagens Hvarhed

p

Mørke blev Na-tu-ren tom, og ö"-de!

Andante

Giv min

p. mf p.

V.II

Elsk-te i min Arm, lad min Hval og Ve sig ende!

Cello. f

Lad min Hval og Ve sig en-de! hvad er Lyk-ke u-den

p Cello p.

hende! hvad er Lyk-ke u-den hende! Liv er Död, og Fryd er Harm, Liv er

Död, og Fryd er Harm, Liv er Död og Fryd er Harm!

f

Ord for maar, ej at af- ma-le; in-gen Tunge kan ud-tale Rædsler-

p

Cello.

f p

ne, min Sjæl om-spænde, og som ra- se i min Barm,

f p

f p

f p

f p

f p

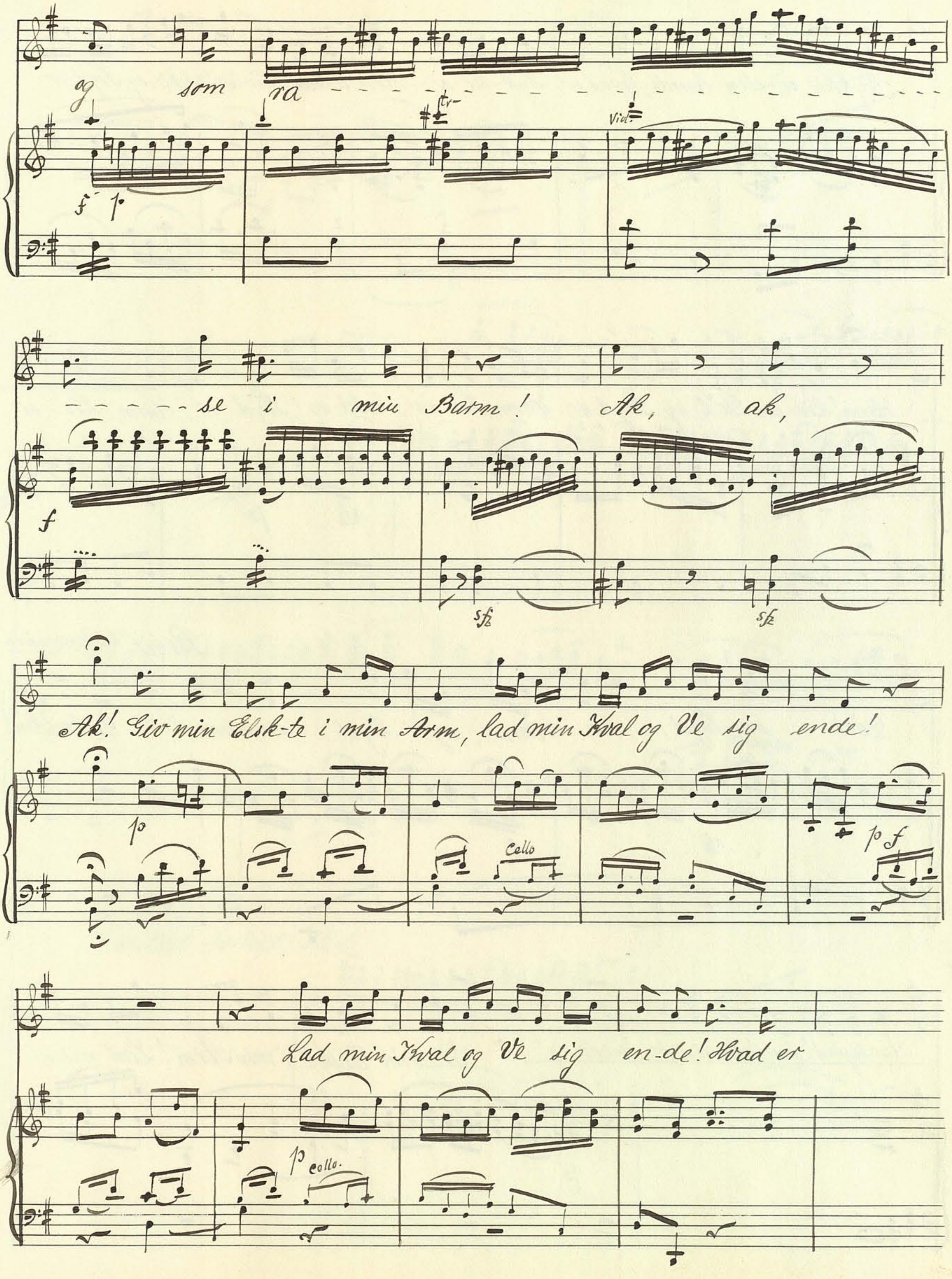
og som ra — — — — se i min Barm! Ak, ak,
Ak! Giv min Elsk-te i min Arm, lad min Kval og Ve sig ende!
Lad min Kval og Ve sig en-de! Hvad er
Cello
Cello.

Lykke ü-den hende, hvad er Lyk-ke ü-den hende? Liv er Död, og Fryd er

Harm! Liv er Död og Fryd er Harm, Liv er Död og Fryd er Harm, Liv er

sfz p

Recit. (Proserpina)

Död og Fryd, er Harm, og Fryd er Harm! O, hvilken

sfz f

Har-liglied! hvor stank, hvor ü for- anderlig!

Giv min Elskte i min Arm! Lad min

p

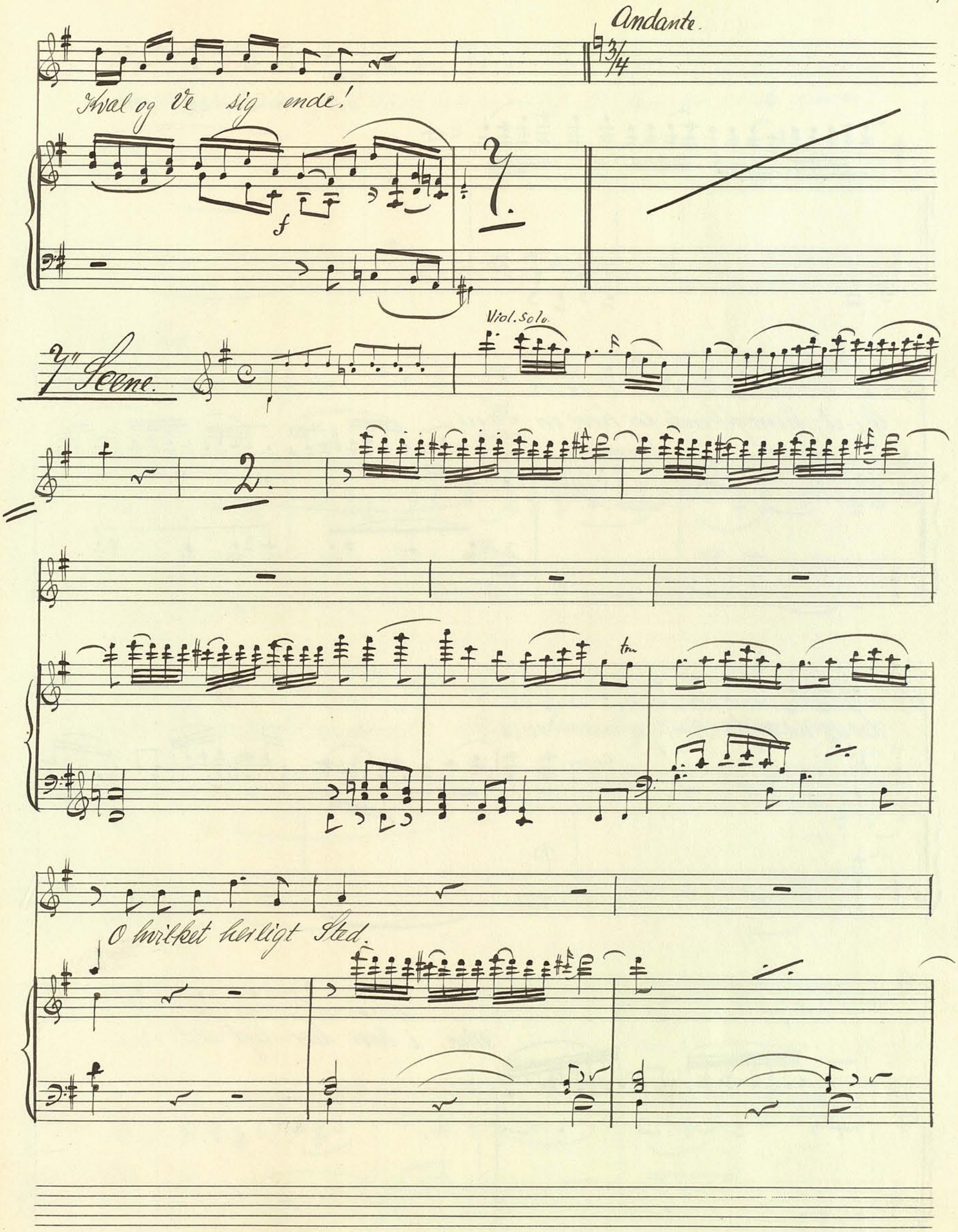
Andante.
Kval og Ve sig ende!
7.
7" Scene.
Viol. Solo.
2.
O hvilket herligt Sted.

hvor smi-len-de for

Øj-et, henrykkende for hver en Sans,

vid. solo

Her de Ud-valgtes Boli-ger maa være.

vid. solo

p.

Men i hvor lær-ligt det end

er har det for mig ej Glade hvis jeg min og-te Ven her ik-ke finder.

Andantino

(Solo Viol. 8va - -)

p Viola.

Fag.

Men der jeg ser Bø-bo-er-ne af disse blide Enge sig nærme mig.

(Solo Viol. 8va)

Viola.

Maaske at min Ey - ri-di-æ, blandt denne glade Ska-re findes.

(Kor)

Trofaste Ka-ge nyd bli-de Da- dyst!

(Der danses, og i Vendingen faar han én af Skyggernes Ansigt at se.)

Det er ej min Ey-ri-di-æ!

(Kor)

(De danser, og han ser atter en anden)

Ej heller denne!

Lyst!

Hor.

p.

p.

Endnu det hende ik-ke

(Dans.)

er!

(Dans.)

(8" Scene.) (De forrige. Proserpina, Eydice med et Slør over sig.)

Tak va-re E-der, i sto-re

(Proserpina)

Guder! mit Hjerte siger mig, at det er hende.

2.

over – giver; Elsk hende nu som før, men glem tillige ej, at det dig Kærligheden vandt, kun ved stand=

(Orf = (til Eyrid.) (til Proserp.)

-haftighed be – vares! O, min Til be-de – de! Med-li-dende Pro=

-serpina! jeg ej formaar dig at ud-trykke den Tak, den Lov, som Sjæl og Hjerte y-der

(til Eyd.) (Eyd.) All^to

dig! Min elske-de Ey-ri-di-ce!

(Proserpina) Saa tro-

(Eyridice) (Orpheus)

har, Kær-lig-hed med E-der dra-ge E-ly-sa-ïm I da har. Gïder

som i Kær-lig-hed, gav os Li-vets Held i Ej-e, led os

gennem Mör-kets Vej-e, vor til Bi-stand os be-red! Gï-der!

Adagio

Gu-der! Gu — der! Led os gennem Mör — kets

pp

Vej-e! vær til Bi-stand os be-red!

f p. f

f p.

Vær til Bi-stand os be — red!

p f

Vær til Bi-stand os be-red! Led os gennem Mörkets Vej-e, vær-til

sfz sfz f

f

(Kor)

Bi-stand os be-red'

33.

(Ende paa 2: Akt)

(Hersilia og Kor.)

3" Akt. (1 Scene)

2: Scene

sostenuto

(Orp. = Eyd.)

p Viola.

sfz sfz

(Eyd.)

Kom tryk mig til dit Bryst, lad i din kælne Arm mig hvile, og der nye Kræfter

5.

sanke!

Töö min Ey-ri-di-ce der-med, til So-lens Glans os

(Eyd.)

lyser, i Mörkets gyse-lige Enge kan Ømheds Glæde ikke nydes! Hvordan, min

? som Himlen

Orpheus, en Himmel fandt i mine Arme, han nægter mig et Favnetag! Det nægtes

ik-ke, men for-hales til be-dre Tid og Sted; til han dig over Dö-dens

(Eyd.)

Grændser, og blandt de le-vende har bragt; thi kom og fölg med mig!

Andante, con un poco di moto. (Eyd.)

20 2

Da an-den Fryd du kender, af

9 13

Ak! Da an-den Fryd du kender, af

an-den Elskov brænder; hvor kunde du mig dra-ge fra va-rig Glæ-des

Bo? fra va - - - - - - - - -rig Glæ-des Bo?

Viola

Ak! Ak! I Guder! hvil-ken Marter!

f

(til Eyd.)

hvor grusom du dog er! Hvor sindrig til at martre baade dig og

mig! Jeg maa det koster dig... Jeg tör.. Ey-ri-di-ce!

(Eyrd.) 2/4 Andante Allegro.

ak! följ mig! Förvisning dig der-om!

Dejlig-lied; gör mig u-kendelig, at min tro- löse Ven sin U-be-

-standighed med noget kan be-smykke! Hvad gör dü Elskede?

(Cyd.)

ak! da dū Faren selv for-øger, saa hold vedmig, dig bortherfra at skynde.

Adagio

Adagio

Et Kys-, et

(Violin)

Kys-! ak! et Kys.. kun til Far-vel, kun til Far-vel! p

Jeg kan ej mere staa i =

p

p/p

mod. Apollo! Send mig Kraft, min Sjæls Be-væ-gelser at tvinge!

Ey =

-ridice! Vid du og jeg u-lykke-lige beg-ge ere om vi her længer

(Eyd.)

töve, fölg derfor mig. Jeg gör det ej. Du maa, du skal!

(Han drager hende til sig.)

(Elangement)

rinfz

6.

(trykker hende med Henrykkelse til sit Bryst.)

Min Sjæls Til-be-de-de. Nu först tör jeg dig kalde min, nu

p

p

(Eyd.)

först jeg har dig vundet. Nu kender jeg min Ven i=

p

-gen! Men sig hvor kunde du mig denne grumme Kval paa=

p

-före? Det Guders Villie var, maaske for Følelsen af min Lyk-sa-lig=

(Eyd.) Andante con tenerezza.

-hed des stærke-re at göre!

2. 8.

(Eyd.)

Ely – sæum for mig svinder Guders Salig-hed jeg finder bedste Ma-ge, bedste

Mage, bedste Ma-ge i din Arm, bed-ste Ma-ge i din

Arm! Trofast Kær-lig-hed al-e-ne kan den Vel-lyst-ström for-le-ne

p

som nu fly-der, som nu fly-der, som nu fly-der i min

Barm, som nu fly-der i min Barm!

pf

tru

f p.

fz

(Eyd.)

Jeg kun sma-ger Held i Li-vet, ved at va-re bli-ve din--! Mer end

p p

Ver-den er mig gi-vet, nu du er for-e-vig... min, nu du er for-

(Smaa Noder = Eyd.)

-e-vig min. Alt hvad Guder kan be-skie-re skankte Kærlig-he-den

mig-, alt mit Vel, min Frydskal va-re bedste Ven at elske

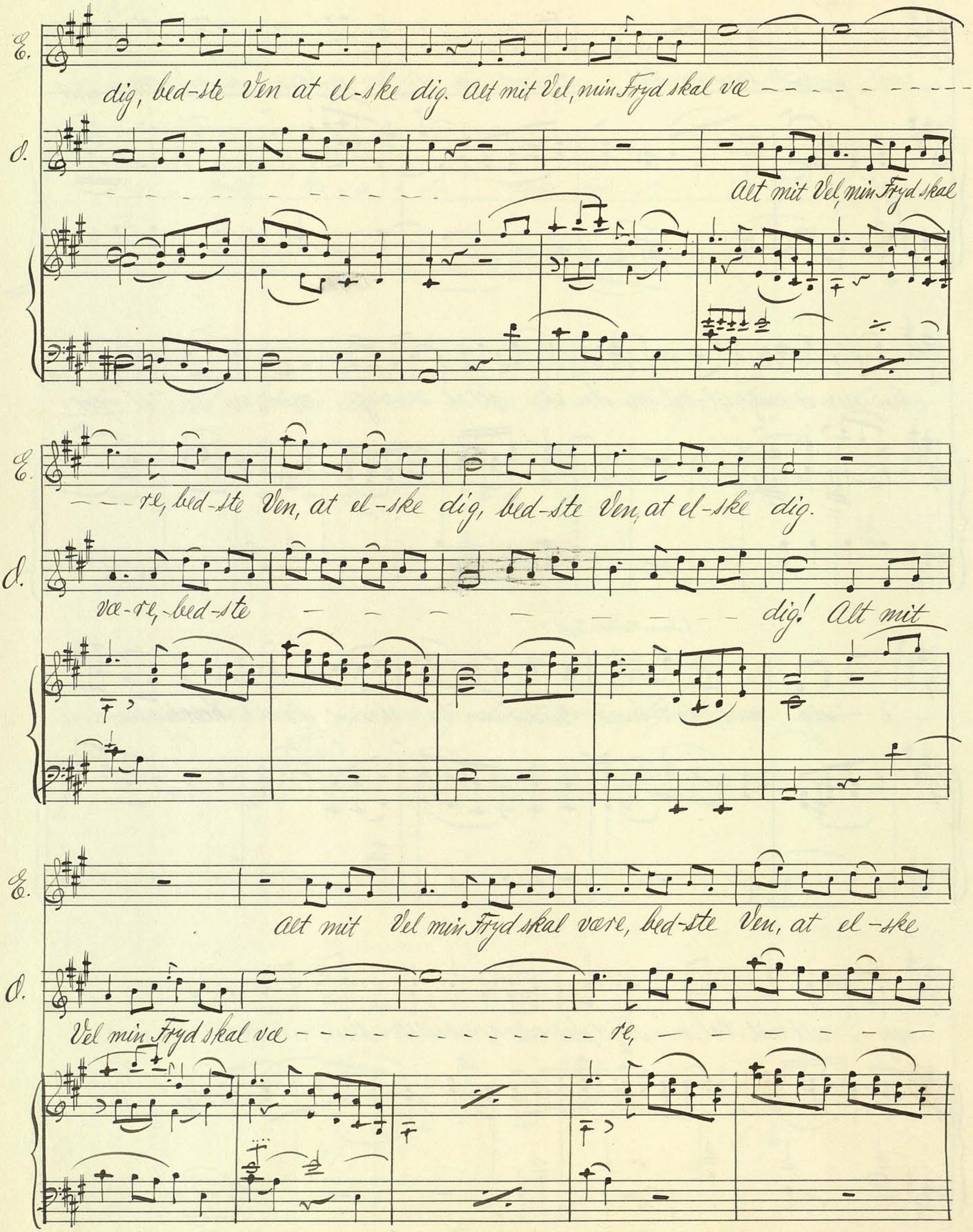
E.
dig, bed-ste Ven at el-ske dig. Alt mit Vel, min Fryd skal væ
O.
Alt mit Vel, min Fryd skal
E.
re, bed-ste Ven, at el-ske dig, bed-ste Ven, at el-ske dig.
O.
væ-re, bed-ste
dig! Alt mit
E.
alt mit Vel min Fryd skal være, bed-ste Ven, at el-ske
O.
Vel min Fryd skal væ
re,

dig, bed-ste Ven, at el-ske dig,

dig, at el

at el

f p

f p

- - - - - ske dig, bed-ste Ven - -, bedste Ven, bed-ste Ven, at el-ske

tru

dig, at el-ske dig, at el — ske - - dig!

2.

dig, at el — ske - - dig, at el — ske - - dig!

f

2.

Allegro

3e Scene. 10. (Hersilia)

straf ham i det han har kær, straf ham, straf ham, i-det han har

(De anfalde Eyd. men Orp. kaster sig for hende, og holder dem borte.)

kær!

Rasen - de! til hen - des

f p

(Eyd.)

Hjerte gennem mit kun findes Vej, gennem mit kun findes Vej. Grumme!

fp

röres ved min Smerte! Skaaner ham, men spar mig ej, skaaner ham, skaaner ham, men spar mig

p p. p.

(Herzilia)

ej! Grumlied jeg af ham först lærte, Graad og Bön nu hjælper ej, Graad og

cresc f

(Eyd)

Bön nu hjælper ej! Rasen-de til hendes Hjerte gennem mit kun findes

fp

(Herzil:)

Vej! Graad og Bön nu hjel-per ej Ra - sen - de! Skaa-ner

(Eyd.)

fp fp

ham! Gennem mit kun lindes Vej. Rasen-de til hendes

f p

Hjerte gennem mit kun lindes Vej. Grumled jeg af ham først

(Herzil)

(Eyd.)

ler - te. Ra - sen - de! Skaaner ham, Gennem mit kun lindes

fp fp f

Vej. Rasen — de til hendes Hjerte gennem mit kùn findes Vej, gennem

p

f

(Klangement)

mit kun findes Vej, kun findes Vej!

26.

14de Scene. (Ypperste Præsten.)

Allo (Præsten)

27.

(Kor)

20.

(Eryd.)

Sjælen aldrig frydes, ingen Glæde nydes,

11.

(Kor)

Frøbl

Sjælens bittre Smerter, lindrer Kar-lig-lied! fo.

tre

Viol.

Sande Elskovs Vilie, intet kan ad-

Viol.

-skille; selv ej Dö-dens Haand, til dens mörke Ri-ge,

vo-ver ned at sti-ge, trofast bünden Aand ---! tro-fast bünden

tr. tr.

Aand!

Fine